

Юрій Федькович

Буковина

Заснована 1885 року, першим редактором газети був Юрій Федькович.

Четвер,
28 грудня
2023 року
№52 (2876)

bukovyna.site

**Ой радуйся, земле,
Син Божий народився!**

У Новий рік – з «Буковиною»!

РІК БУВ НЕПРОСТИЙ. Хоча – стоп, кому я це кажу? Рік був жахливий, яким тільки й може бути рік страшної війни. Добровольці й мобілізовані, волонтери з буржуйками, окопними свічками, дронами і студенти з 3D-принтерами, де друкуються запчастини на ці самі дрони та боеприпаси... Звільнені українські землі і знищені водною стихією тисячі українських гектарів... Безкінечні ряди з могилами загиблих героїв на цвинтарях у кожному населеному пункті...

Ми жили цим кожен день 2023 року. Журналісти «Буковини» вишукували маленькі й великі історії людей, у чий дім увійшла війна. Розповідали про великі й малі вчинки буковинців, які прихистили постраждалих, які відправили на війну найрідніших, або самі воюють. Або... поховали когось на цій війні.

У кожного з нас – свій рецепт, як пережити важкі дні, місяці, роки. І те, що ми навчилися протистояти біді, долати її й переживати – один із здобутків цих Важких Днів. Хай навіть такою ціною.

На жаль, ніхто не знає, як довго і як страшно ще буде попереду. Однак ми маємо зброю і стимул, якоюзбавлений наш супротивник. Це – тепло і сила

Мистецькі новини

«Новорічна композиція»

Виставку-конкурс під такою назвою відкрили в Чернівецькому обласному краєзнавчому музеї. На ній експонується понад 550 виробів із 26 громад області. Захід – своєрідний, він покликаний наголосити на важливості збереження хвойних рослин та пошуку альтернативних різдвяних прикрас.

З нагоди відкриття виставки працівники Центру еколого-натуралістичної творчості учнівської молоді організували справжнє свято. Музичним подарунком для гостей став виступ дитячого колективу *Only together* Миського палацу дітей та юнацтва. Щирий захват та зацікавленість у дітей викликала пізнавальна вікторина про традиції різдвяно-новорічного святкування в різних кутках світу.

А на завершення урочистості кожен охочий міг долучитися до акції «Подарунок солдату», створюючи на майстер-класі маленькі дива – фігурки різдвяного гномика чи хатинки з фетру в подарунок для наших звиязних захисників.

Святкове диво

Так можна було би назвати святковий концерт учнів вокального відділення Чернівецької музичної школи №1. Зініціювала та організувала його викладачка-методистка, завідувачка відділу вокалу **Мирослава МАЦЬКО**.

Упродовж двох годин лунали чудові українські різдвяні пісні та новорічні світові хіти. Учні на високому рівні продемонстрували свої таланти.

Усіх учасників привітала з різдвяними святами завідувачка навчально-методичного відділу мистецьких шкіл та підвищення кваліфікації Буковинського центру культури і мистецтва **Тетяна ПЕТРИШИНА**.

Інні Гончар – грамота Міністерства оборони

Новодністровська поетеса, авторка численних поетичних збірок, зокрема, «Вірші цієї війни» **Інна ГОНЧАР** отримала відзнаку за краще висвітлення військової тематики в творах літератури та мистецтва, високі особисті досягнення в службовій діяльності за підписом Міністра оборони **Рустема Умерова**.

Збірка «Вірші цієї війни» збрала чимало донатів для захисників і захисниць, її читають в окопах, поетичне слово підтримує українців і українок.

Щиро вітаємо із заслуженим визнанням! Чекаємо віршів про Перемогу України!

Відпалахкотіла Ханука...

Єврейська громада міста відзначила одну з найбільших подій року.

Нині, під час війн, які точаться і в Україні, і в Ізраїлі, в Чернівцях відбувся концерт співака **Євгена МЕДНІКА**. Лауреат багатьох міжнародних пісенних конкурсів та передноворічних фестивалів, ізраїльтянин приїхав на Буковину з міжнародною волонтерською місією. Євген Меднік виступав у центрі культури «Вернісаж», у святковому концерті творчих об'єднань єврейської громади, який відбувся в Центральному палаці культури Чернівців, а також взяв участь у відкритті художньої виставки у «Штейнбург-галереї», на якій представлено твори художників з усієї України. Організаторка виставки та ініціаторка приїзду в Чернівці співака Євгена Медніка – благодійниця **Елла МАДЕЙ**.

Підготувала Анна **ВЛАДКО**.

Коляда – то світло сили

(Початок на 5-й стор.).

НАВІТЬ КОЛИ пан Микола захворів, колектив не залишився без хормейстера. Другим диригентом хору стала учасниця капели **Людмила ПРОКОПЕЦЬ**. Мати трьох дітей, вона теж – досвідчена викладачка вокалу, і теж із Чернівців, як і пан Микола. І хоч обоє в рідному місті керували музичними колективами, брали участь у конкурсах та виступах і навіть жили на сусідніх вулицях, вперше зустрілися в Берліні.

Авторка пісень Людмила заходила шукаючи та обробляючи українські пісні для жіночого складу. Чоловіків капелі завжди не вистачає. Зараз, наприклад, немає тенорів. Тож ці партії потрібно переписувати для жіночих голосів. «Я багато років працювала в музичній школі, мала свій колектив, аранжувала пісні, навіть планувала до війни випустити збірку власних авторських пісень, тому можу це робити, – розповідає Людмила. – Ноти ще можна купити в Інтернеті, а ось партитури для багатоголосся – ні».

Репертуар капели склався з різних уподобань його учасників. Жартівливим надає перевагу Людмила Прокопець; Оксана Снідалова, яка виросла у Львові, любить козацькі й стрілецькі пісні. Анна Варгун пропонує маловідомі колядки Херсонщини. А Микола Катеринчук, який 30 років служив регентом хору в соборі Успіння Пресвятої Богородиці УГКЦ у Чернівцях, розписав для капели піднесені церковні співи.

За останній рік Українська капела в Берліні виступала і великим, і малим складом. Вже за два місяці після заснування дала два великі концерти в Делфі-театрі та в Емануелькірхе. Вітала з Різдовом біженців у Тегелі та у Шарлоттенбурзі, співала в посольстві Литви з литовським етноколективом. На берлінській прем'єрі фільму «Памфір» капела відтворила фрагмент свята Маланки. Навесні 2023-го року завітала з програмою народних пісень на вуличний фестиваль у Карові, а на День Незалежності України виступали в Потсдамі.

Колектив стає все популярнішим. «Люди слухають нас зі сльозами на очах, – каже продюсерка Оксана Снідалова. – І

хоч як банально це звучить, нас це надихає. Здається, ми робимо щось бажане, бо в Берліні раніше цього не вистачало. До війни українці були розпорошені, ходили в «російські доми» й асимілювалися з російськими спільнотами. Зараз у Берліні формується наша потужна громада – її видно і чути».

Капела ставить перед собою і просвітницьку мету. Часто перед виступами Оксана розповідає історію створення пісень, традиції виконання та як вони пов'язані з українською культурою та історією.

Для багатьох учасників капели колядування та вертепування – це ще й дуже особиста історія. Приміром, **Марина ПАЛІЙ**, журналістка телеканалу «UA:Перший – Суспільне», від дитинства колядувала зі своєю співочою родиною та друзями. Навіть тоді, коли вже переїхала вчитися і працювати до Києва, щороку поверталася до рідного Канева на Різдво.

Марина приїхала в Німеччину вагітною, з двома маленькими синами. Оселилася в німецькій родині, народила молодшого сина в Берліні та, як усі шукачі притулку, намагалася облаштувати нове життя. До речі, це вона нещодавно в роковини Голодомору з власної ініціативи провела перформанс біля Бранденбургських воріт. Вчила всіх охочих робити «жованки» – істивні ляльки-мотанки, щоб вшанувати жертв радянського геноциду.

«Дем'яну було два місяці, коли я побачила у Фейсбуці запрошення співати колядки, – згадує мисткиня, – так і потрапила на прослуховування до капели». Це була та рятівна соломинка, за яку жінка радо вхопилася. «Психологічно було дуже складно: троє синів на руках, сама живу серед німців, мови не знаю, англійська не рятую, рідні далеко, чоловік на фронті... А тут – всі свої, однодумці! І це дуже зігриває душу. Українці колядували в найтемніші часи – і це підтримувало людей, давало внутрішню силу. Бо коляда – то світло сили. У цьому є сенс колядування і для мене».

Нана **МОРОЗОВА**.

Фото авторки.

Берлін.

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ

Сумна звістка надійшла зі столиці. На 73-му році життя після важкої тривалої хвороби відійшов у Вічність

В'ЯЧЕСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ ПРОКОПЕНКО.

Пішла з життя талановита, неординарна, щира і доступна людина, висококласний спеціаліст і організатор банківської справи на Буковині, мудрий і багаторічний керівник обласної дирекції «Укрсоцбанку» в Чернівцях.

Приїхавши на Буковину в 1975 році після закінчення Одеського інституту народного господарства, В'ячеслав Васильович пройшов в обласній конторі Держбанку СРСР шлях від економіста, молодого спеціаліста – до начальника Чернівецького миського управління обласної контори банку.

У 1988 році Прокопенко очолив обласну дирекцію новоствореного «Укрсоцбанку». Місцева влада і клієнти завжди відчували його професійність, порядність та вміння швидко знайти правильне рішення у фінансуванні проблемних і особливо перспективних планів та проєктів.

В 1998 році його пере-

вели в Київ, у центральний офіс банку, де до виходу на пенсію В'ячеслав Васильович очолював контрольно-ревізійний департамент.

В.В.Прокопенко ніколи не був політиканом, але почувався завжди політично вмотивованим і одержимим незалежною Україною, підтримував ідеї Майдану та усіх народних революцій, фінансував конкретні заходи зі становлення молодого держави. Дуже важко й болісно переживав агресивну війну з боку московії.

За професійність у роботі, свідому громадянську та активну життєву позицію нагороджений понад десятком медалей і відзнак банку та всеукраїнських громадських об'єднань.

Спить спокійно, дорогий колего, друже, товаришу! Ми завжди пам'ятатимемо Ваші заслуги перед Буковиною. Вічна пам'ять і Царство Небесне!

Висловлюємо щирі співчуття сім'ї рідним покійного

Т.І. Генералова (Мінкіна),

В.І.Грінчук, О.М. Дурдела, С.П. Канюк,

Б.І. Ковч, М.Т. Козлова, Н.І. Козлова,

О.П.Кубляк, К.В. Микитюк, С.А. Мельник,

В.І.Мойса В.І. Чайка, Р.Є

Юрійчук.

Пам'яті Ярослави Мельничук

МИНАЄ РІК, як відійшла на інший берег Вічної ріки **Ярослава МЕЛЬНИЧУК** – літературознавець, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Відійшла назавше 47-літньою, залишивши в глибокій нерозраженій тузі батька – відомого вченого й педагога, громадсько-культурного діяча Богдана Мельничука, розкидану по світах родину, своїх колег по роботі й численних друзів.

Усім нам бракує Ярославиної присутності, водночас добре розуміємо, що в умовах невідворотності того, що сталося, нам мусять заступати втрату спогади про цю талановиту й непересічну особистість, її добротні праці, яким, віриться, судилося тривале та щасливе життя. Усі вони – про творчість, про письменників, тобто про сферу, в якій сама авторка оберталася від дитинства і яку дуже любила, про яку піклувалася, наскільки могла. Тож залишилися роботи, турботливо споряджені Я.Мельничук на рівні не лише змісту, але й естетики: навчальний посібник «Література народів України» (у співавторстві, 2003), монографія «На вечірньому пружі. Ольга Кобилянська в останній період творчості» (2006), видання збірки невідомої раніше малої прози О. Кобилянської «Огривай, сонце...» (2011), перевидання рома-

ну цієї письменниці «Апостол черні» (2012), «20 есеїв про Ольгу Кобилянську та її поціновувачів» (2014), біобібліографічний покажчик «Богдан Мельничук» (у співавторстві, 2020). А були ж іще численні статті, зокрема, й рецензії в українських та закордонних часописах і збірниках авторства цієї членкині письменницької Спільки та Спільки журналістів, були виступи на конференціях, живі контакти, які ще й досі відлунують у пам'яті тепер уже своїм щемким болісним голосом. У науковій творчості Ярослава Богданівна мала свій оригінальний скрупульозний почерк – «виважений науковий стиль», як підкреслив Іван Денисюк у передмові до її монографії, почерк, який засновувався на оригінальному мисленні й не на складних чужоземних поняттях, а на нашій питомій лексичці, якою оперувалося жваво, з використанням багатого й переконливого фактажу.

...Книга земного буття Ярослави Мельничук має чимало сторінок, позначених тяжкими випробуваннями, іноді навіть збоку вони сприймалися непомірними для людини, як матерії дуже тонкої та крихкої. Тож нехай хоч на іншому березі Вічної ріки у благословенних Божих пенатах душа нашої дорогої Ярослави спочиває тихо й легко. Нехай тривалою та світлою буде пам'ять про неї на цьому березі.

Лідія **КОВАЛЕЦЬ**.